

Бенковски двата револвера, обкованата съ чисто „руско сребро“ сабя, биноклитъ, компаса, военната харта, часовника и камата; съблѣкоха дрѣхитѣ му и оставиха голъ-голеничекъ трупа му. Слѣдъ това обраха и мене: взеха дисагитѣ съ паритѣ и *крѣста*; съблѣкоха ме голъ голеничекъ, распраха рѣбоветѣ на дрѣхитѣ ми, да търсятъ злато; взеха ми револвера, камата и часовника. Въ дисагитѣ ми имаше *суммата четири хиляди гроша* въ бѣли меджедиета. Попитаха ме: „само тия пари носите? Ние знаеме, че носите съ себе си 20 хиляди гроша“.

— „Ако ме откарате живъ и здравъ въ Тетевенъ ще ви кажа, гдѣ съмъ заровилъ другитѣ пари“ — имъ казахъ азъ.

— Азъ на ли ви казахъ: попа не убивайте, защото той знае, гдѣ сж заровени паритѣ на хаджията“ — се обади говедаря Вълю.

Главатаря на помацитѣ, онзи съ рунтавитѣ гърди, заповѣда, а говедаря и нѣколко помака се растичаха да миятъ кървитѣ ми, съ ситна прахъ да запушватъ ранитѣ на ржката и краката ми, и съ *жиловлакъ* да ги привързватъ. Дѣсената ми ржка и лѣвия ми кракъ бѣха продупчени отъ кесметата на помашкитѣ шешенета. Отъ една страна ранитѣ ми миеха и привързваха, отъ друга брадата ми скубаха, за да кажа на кое мѣсто съмъ заровилъ **царската хазна на хаджията**.

Расказахъ имъ — излъгахъ ги — на кое мѣсто колко лири бѣхъ заровилъ, като ги помолихъ живъ да ме откаратъ въ Тетевенъ. Просбата ми бѣ уважена.

Слѣдъ единъ часъ маение при *дяволското мостче*, потерата се приготви за пжтъ. Понеже лѣвия ми кракъ бѣ прѣчупенъ отъ коршумитѣ, та не можехъ да ходя, то докараха отъ близката говедарница едно едро магаре и на него ме натъвариха. Главата на Бенковски на дълга върлина натъкнаха, засукаха ѝ мустацитѣ на кравайче, запърчиха ѝ клѣпачитѣ на горѣ; срѣсоха ѝ коситѣ на *бекрень* и я дадохъ на Вълю говедаря да я носи прѣдъ *тайфата*. На друга четалеста върлина, накачиха дрѣхитѣ на Бенковски, компаса му, револверитѣ му, сабията му, камата му, хартата и часовника му, и я дадохъ на единъ тънакъ та високъ, като то-